

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Desiderius. Dialogvs Vere Pius, & Comprimis Iucundus, De
Expedita Ad Dei Amorem Via**

Comalada, Miguel

Elvaci, 1685

Cap. XIII. Quibus modis malitia omnis prorsus prostiganda sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60062](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60062)

*Quibus modis malitia omnis
prorsus profliganda sit.*

CAPUT XIII.

Tertia Malitiæ filia, Acediæ nomen habet, quæ reverà pessima est, quando ad res spirituales, eaque, quæ ad DEUM pertinent, in quibus tota salutis nostræ summa consistit, maximè friget & nauseat. Huic ita solita sum dicere: Velles quidem soror, ne modò ad obsecrandum DEUM, aut alia peragenda, exercitia spiritalia pergerem. Atqui hoc solo nomine, quo te elidam ac superem, jam majorem etiam orationi, vigiliis, Missarum auscultationi, ac devotæ contemplationi navabo operam. Quod ubi illa cernit, sic mihi loquitur: Vidésne jam quodam te constrictam frigore, nullamque sentire devotionem, contraque mentem & animi tui sententiam te
pre-

precaturam, quod iram potius DEI
provocare solet: nec aliud est, quàm
tentare DEUM, qui non coacta,
neque ex tristi vel invito, sed hilari
ac voluntario profecta corde servitia
expetit? Quibus ira respondeo:
Abi hinc soror, capio quid velis;
noveris, me id temporis majorem er-
ga DEUM declarare amicitiam, dum
propriis illi sumptibus milito, quàm
ubi ingenti me devotione afficit.
An ignoras subinde DEUM gra-
tiam & dulcedinem suam ideirco re-
trahere, ut vires exploret nostras?
Cumque virium nostratarum faculta-
tem sibi nos offerre atque impende-
re, quodque in nobis est, facere
conspicit, per gratiam suam etiam
duplo majorem infundere consola-
tionem; ita tamen, si interna sensi-
bili destituti gratia, bonam volun-
tatem, rectamque rationem & desi-
derium non abjiciamus? Quod igi-
tur percontaris, cur tam frigida &
devotionis expers ad orandum me

con-

conferam, quando (ut ipsa ais) id est tentare DEUM, certum habeas, etiamsi multò frigidior, minusque devota forem, me nihilo seciùs oratum abituram, atque in Domini mei conspectu permanfuram, nec dicturam illi aliquid, nec quidquam ab ipso expetituram, sed tantùm coram ipso assistendo, honorem ac reverentiam illi habituram, cogitando eum illic præsentem adesse, meque contemplari, atque coram præcella, tremenda, Divina illius Majestate me assistere. Ipse verò, cùm sit amoris ignis, ubi visum illi erit, cor meum facilè inflammabit. Quare meam illi voluntatem penitè permittam, ejusque voluntate contenta ero. Deinde, quantò me frigidior, infirmior, imbecillior, minusque devotam sentio, tantò ad ignem magis accedendum mihi est. Nam si inde abscedere velim, id quidem deterius erit, quandoquidem majus me frigus occupabit. Itaque
fu-

fuge misera. Enimverò preces, devotas contemplationes, cæteraque spiritalia exercitia non ob mei consolationem, aut dulcedinem, gustumque capiendum expeto, aut assumo, vel magnipendo, sed co duntaxat nomine, ut serviam DEO ac Domino meo, quando voluntatem illius eam esse non ambigo, ut ita faciam, ad ejusque honorem & laudem cunctis in virtutibus, omniq; sanctimonia me exerceam. Ubi igitur improba isthæc virgo hisce rationibus & adminiculis me ab amore Domini mei abducere ac abstrahere se non posse animadvertit, verso folio, à consodalium mearum dilectione revocare & avellere me conatur: moxque aliis duabus sibi adjunctis novitiis, quarum supra meminimus, puta Suspicionem & Temerario Judicio, me aggreditur, atque ut sorores meas sive sodales animo despiciam, ac malè de illis sentiam, nihil non eorum mihi ingerit, unde
vel

vel malè suspicari, vel temerè judicare queam. Ex his autem sequitur murmuratio, contemptus, & obtrectatio. Atqui e vestigiò ipsa cum sancto Proposito meo advigilans, hoc illi responsi dare soleo: Non decet vilissimam ancillam sive mendicantem, de hisce virginibus & dominabus suis malè suspicari: neque peccatores æquum est attrectare sancta, neque bestia montem sanctum contingere licet. Ceteras quidem virgines omnes pro bonis & sanctis, me verò improbam & peccatis obnoxiam habere convenit: siquidem exploratum non habeo, cujusmodi sit una quælibet coram DEO, aut quo fine diem sit clausura extremum. Me verò utcunque novi, nec me fugit, quo me appetitionum vel affectuum, itemque malitiæ ac propensionis meæ mala pedes abducant, nempe ad Tartara, nisi me divina misericordia suâ ope servet ac tueatur. Satis igitur superque habeo,
quod

quod de me ipsa verear ac suspicer, observemque & explorem, num cogitationes, verba & conscientia mea bona sint: siquidem me novi, ceteras nescio. Quod igitur ad sodales meas attinet, eligam id, quod tutius est, id est, optimè de illis opinabor ac sentiam, certa nimirum, hac re nullam me jacturam, immò verò etiam lucrum facere posse. Magni verò periculi est, tuo obtemperare consilio, atque certum pro incerto dimittere. Charitas malum non cogitat. Equidem sat negotij habeo, meam ut conscientiam, cogitationes, facta & affectus judicem atque discernam: & his me potius intentam esse oportet: non autem sinistrè de aliis suspicari. Quis enim inter DEUM & sodales meas; aut inter ipsas & earum conscientias me judicem constituit? Nemo sanè. Igitur apage te hinc. Est enim qui quaerat & judicet. Quid habes præterea quod proferas? Jam planè victa es,
quod

quod ad iniquas attinet suspiciones tuas, quæ reverà res diabolicæ ac impiæ, sanctæque simplicitati, cujus habitator est DEUS, cum quo nemo labi potest, prorsus adversæ sunt. Quòd si quis affirmare velit, suspiciones in Prælati aut Superioris animum posse admitti, jamque dictum remedium contra id non sufficere, is pro certo habebit, magna prudentia, multaque solertia ac ratione, pervigili hac in parte eos habere, opus, ac uti debere: idque hac ex causa, quòd, uti quotidiana probat experientia, si quis de sua conjuge malè suspicetur, eaque id comperiat, etiamsi antea honestissima ac integerrima fuerit, ad omnem sese improbitatem ac infidelitatem transferre consueverit. Unde Seneca: Suspicio, ait, multos peccare fecit. Cùm igitur in his superata sis, quamobrem ais facta vel opera earum mala esse, cùm bona fortassis sit mens & intentio: aut incogitatò, seu im-
pru-

prudenter, vel ex ignorantia, aut humana fragilitate, aut primo motu, aut aliquo defectu vel vitio naturali facta fortè sint? Atque in iis omnibus nullum certè odium, aut stolidum est adhibendum iudicium, sed magis excusanda sunt & ferenda, atque ob amorem DEI condolentia ac commiseratio impendenda. Quòd si nec ita me agere finis, quòd fortassis aperta sint mala, jam respondeo, occulto DEI iudicio permisum, ut fierent: cuius quidem providentia, cuncta, etiam nostrum excedentia captum, disponuntur ac diriguntur. Ut igitur ex sua parte nunquam desinit in nobis bonum operari, ita etiam ejuscemodi mala fieri aliquando finit, quæ tamen vel in illius, qui lapsus est, vel aliorum id cernentium, bonum utilitatemq; convertit. Cave jam quidquam hinc ampliùs loquaris. Qui enim alios iudicare instituit, is quod DEI est, sibi usurpat, vel ipse DEUS esse

esse

esse molitur. Atqui cernas misera, quid patri acciderit tuo, quando DEO similis esse voluit. Præterea Jumentum non eâ malitiâ est præditum, ut de aliis gregalibus jumentis sinistras admittat suspiciones, aut eorum facta judicet, sed in ea duntaxat cogitatione versatur, ut suo gradiatur itinere, suum ferat onus: neque curæ est illi, utrum aliquod ex sociis jumentis alicubi hæreat, aut erret ex itinere, sed ea tantum, quæ jam præcesserint, subsequi, atque etiam sancta quadam æmulatione, antevertere ac prævenire appetit: quod si non possit, suo pergit gradu, nihil interim nisi sese attendens: neque etiam retrocedit, neque quiescit, nisi pauxillum. quò possit alacrius progredi, neque murmurat, neque vel hero suo, vel aliis obloquitur aut detrahit. Quando igitur ipsa me jumentum feci, amore DEI, Jumentum instar me geram, oportet, nihil nisi me solum attendens.

De